

Entrevista al rock olotí (la Garrotxa)

Xucu-Pà, rock bacó a la garrotxina

Les seves cançons deixen anar una estranya lava volcànica que els diferencia molt notòriament de tots els altres grups que fan rock en català. Preparen el seu primer disc de llarga durada, i el seu fan número 1 és l'insigne escriptor del mes de desembre, Quim Monzó.

Q uina és la fórmula magistral del rock que feu?

—Fem rock bacó, rural, verro, brut, porc, sarcàstic, directe, xaró, xavacà, bast, ordinari. Nosaltres anem al gra. Però el públic no reacciona. Tothom està tan ensopeït que no reacciona.

—*¿No s'indigna ningú amb les vostres cançons?*

—Només les feministes.

—*¿Que sou antifeministes?*

—Sí. Som antifeministes, però no masclistes. El que passa és que ens veuen les orelles perquè diem el que no gosa dir ningú. Elles es fan respectar, perquè les agrada parar el cul. Però no ens mengem cap rosca... aliena.

—*De tota manera, alguna cosa forta deuen dir, si les feministes s'encenen...*

—Aquí tothom diu mentides per quedar bé. Nosaltres, en canvi, som els únics que en diem per quedar malament.

—*Teniu fama d'oferir uns espectacles en directe una mica ofensius per a l'olfacte...*

—Ens la devem haver guanyada a pols... Abans, quan cantàvem una cançó que parlava de la marina, portàvem un calamar immens a la "boquilla" del saxo i li sortien les potes pel barnús del saxofonista. En una altra, el del saxo anava vestit de núvia i portava un cap de porc de veritat. Del tuf de Déu que feia, de la pudor insuportable que desprenia, mentre voltava el cap de porc com un estendard, en una actuació a Arbúcies, a la Selva, ens vam quedar absolutament sols. Ara encara és hora que ens pregunten on és el del calamar.

—*¿I què hi responeu?*

—Que s'ha casat i ha posat seny. Depèn de si estàs de collons o no, enfoques l'actuació d'una manera o d'una altra.

—*¿Només canteu en català?*

—Només cantem en garrotxí. Nosaltres som uns garrotxins universals. El garrotxí té molts matisos i a Barcelona no ens aca-

"Només actuem per als que ens tracten bé".

JOAN OLLER

ben d'entendre i no riuen amb les nostres cançons. El castellà ens costa. Només hi sabem dir *joder*. Som anticasta-nyols.

—*¿Firmaríeu ara mateix la independència?*

—¡¡¡Sí!!! Volem Catalunya independent. Però que Barcelona també ho sigui, d'independent. Que no ens empenyín, als d'Olot.

—*¿Què és el que no us agrada d'Olot?*

—És pinso, és xixu. Tots els grups estan parits del mateix cantó. Tots han mamat de la mateixa teta i ho han fet quan ja no hi havia llet. Encara són cadells, però ja estan corcats. Només coneixem una cosa pitjor: el rock en castellà.

—*¿Com definiríeu les vostres lletres?*

—Són lletres de la puta vida. No. Són

lletres de la vida passades a puta. Parlen de les relacions de la parella, de les desolacions de la vida quotidiana, de la puta moda, de la confrontació individu-societat.

—¿Per a qui canteu?

—Per a la minyona del pis de baix, per al matxo Ros de Bianya, per a la Teresina del Pla de Dalt i per a les ulleres d'en Messell, el 2 d'Oros.

—¿On us agradaria actuar?

—A Sant Feliu de Lleparols.

—¿Què voldríeu tocar que encara no hàgiu tocat?

—¿Què us fa por?

—Ens espanta el terrorisme que ens provoquen les menors.

—¿A què aspireu?

—Actualment fem rock de la segona edat, inspirat per la gent de la tercera edat i adreçat a la canalla de la primera edat. La nostra aspiració és arribar a fer rock geriàtric.

—¿Voleu arribar a viure de la música?

—No. No volem viure del rock bacó. Fem el que ens dóna la gana. Només toquem per passar-nos-ho bé. No volem entrar a la roda de la comercialització i ha-

Botifarres i pernils

Xucu-Pà va nàixer a Olot a final del 1982 i es va presentar per primer cop en públic el març del 1983. Al començament, barrejava temes dels anys 60 i dels inicis dels 70 —el rock de llei, diuen els seus components— amb peces pròpies. Ara té més de 40 cançons pròpies i en alguns concerts fan algun tema d'algun altre grup, sempre amb molt de gas, diuen els integrants de Xucu-Pà, que es declaren admiradors de Frank Zappa, The Fugs, The Incredible String Band, The Kinks, Quico Pi de la Serra, el rock laietà i altres perles. El primer local d'assaig del grup era una cort de vaques, versió garrotxina del garatge urbà.

Després del seu debut televisiu cantant el *Rock de la Tura* Xucu-Pà va editar el primer disc-mut de la història de la música: *Textos tèxtils, sants, botifarres i pernils*. "La falta de pressupost per a publicar un disc de debò, que sonés, la vam suplir amb un recull de lletres amb dibuixos i en format de disc perquè els fans poguessin gaudir de les porqueries que els deficientes equips de sonorització no deixaven entendre", expliquen els garrotxins.

El 1988, Xucu-Pà enregistra sis cançons i les publica en una cassette titulada *Ja estem encinta*, que es distribueix de manera casolana. El mateix any, el grup guanya la votació popular d'un concurs a Catalunya Ràdio amb el popular Miki Moto i actua a la Fira de Tàrraga. Ara Xucu-Pà, sota la supervisió del bateria Salvador A. Niebla, prepara un nou enregistrament, després de més de 70 actuacions.

La formació actual de Xucu-Pà la integren: Carlus Fontfreda (guitarra rítmica, veu i autor de les cançons), que treballa de senyor botiguer; Ton Torné (guitarra solista i veu), que fabrica ratafia amb el seu cunyat; Pam Vila (guitarra i veu), que és un prestigiós baster; Mon Vilanova (bateria), que és delinquant; Jordi Sabater (teclats), que és enginyer de telecomunicacions; Suso del Castillo (percussionista canari-veneçolà que malviu només de la música); i Jaume Dorca, el tècnic de so-ganiveter.

Xucu-Pà té un dels *caxés* més enraonats del rock en català: "Cobrem 150.000 pessetes, equip de so i quilòmetres a part. Només actuem per als qui ens tracten bé".

X.P.

"Només cantem en garrotxí".

JOAN OLLER

—Tai i tenure.

—¿Qui us faria il·lusió que vingués a un concert vostre?

—El Papa i Jesús Gil, el de l'Atlètic de Madrid. Els dedicaríem la nostra cançó *Es moda ser gras*.

—¿Quina en porteu de cap?

—Volem patentar un condó amb la cara de Joan Pau II.

ver de tocar per força per guanyar-te la vida quan no en tens ganes. Ens reservem el dret a triar les actuacions que ens ve més de gust fer. Qui li agradi, que s'hi apunti.

—¿Què és el pitjor del músic?

—Haver de tocar.

—¿I el millor?

—Xucar pa.

Xevi Planas